

tigede sig mest med, var jo den Krigsretsdøm, som nylig er bleven afsagt over nogle Husarer ved Gardehusarregimentet. Det ærede Medlem sagde, at det gjaldt om at se nøgternt paa alt dette. Ja, det skal jeg bestræbe mig for, idet jeg saa vidt muligt skal give en objektiv Fremstilling af den hele Sag. Det ærede Medlem begyndte med at forestille Husarerne for den højtærede Forsamling, idet han sagde, at de vare fuldt ud hæderlige Mænd, senere føjede han til, dog ikke rene Engle. Jeg skal ogsaa fremstille disse Mænd her for Forsamlingen uden hverken at kalde dem hæderlige eller uhæderlige, rene eller urene Engle, det skal jeg lade Forsamlingen selv dømme om. Det ærede Medlem sagde blandt andet, at disse Mænd i et letsindigt og overilet Øjeblik havde forgrebet sig paa en forhadet Overmand. Ogsaa dette vil jeg komme til at belyse. Det vil vise sig, at det ikke er de rigtige Forhold, som det ærede Medlem her har fremstillet, selvfølgelig i god Tro — derom tvivler jeg ikke. Det ærede Medlem sagde endvidere, at en af disse Husarer, nemlig William Jørgensen, var dømt alene paa Indicier. Han havde ikke deltaget i Overfaldet, men var staaet op af sin Seng for at berolige sine Kammerater; det er heller ikke rigtigt, idet han havde sin Part i den første Del af Overfaldet. Senere kom han til Besindelse og arbejdede paa at faa sine Kammerater til Sengs. Han er jo heller ikke dømt saa haardt som Hovedmanden i Overfaldet. Det ærede Medlem ankede over den militære Straffelov og sagde, at den var i Virkeligheden, som om den gjaldt for Landsknægte. Jeg skal henvise til, at vor militære Straffelov som bekendt er fra 1881, altsaa længe efter, at Værnepligten blev indført. Den har sine Mangler, og den har vel ogsaa paa sine Steder for haarde Straffe; det er jo noget, man imidlertid kan tale om; dog skal jeg henvise til, at efter den norske Straffelov er det sandsynligt, at Husarerne vilde være dømt endnu haardere, idet den har særlig haarde Straffe for Overfald foretagne i Fællesskab, og det er det, der her er Tale om. Her er jo ikke Tale om egentligt Mytteri og Oprør, men om Overfald foretaget i Fællesskab. Saa anførte det ærede Medlem en Del tidligere Tilfælde, nogle tidligere uheldige og urigtige Domme indenfor Hæren. Jeg er ikke i Stand til i Øjeblikket at udtale mig om disse, da jeg ikke har undersøgt dem. Saa langt tilbage som i 1877 er jo langt at gaa. Jeg

tror dog ikke, at det ærede Medlem med Rette kan bebrejde den militære Rettergangsmaade og den militære Straffelov, at en Mand har unddraget sig Straffen ved Desertion. Thi det vilde kunne ske under en hvilken som helst Rettergangsmaade. Dernæst anførte det ærede Medlem nogle Eksempler paa, hvorledes overordnede, Officerer havde brugt brutal Tiltale, specielt til Gardehusarerne. Der foreligger intet for mig i saa Henseende, men efter den Anledning, jeg nu har faaet, skal jeg lade undersøge, hvorledes det forholder sig hermed. Det er min Mening, at der i Hæren skal herske en god Tone, og jeg skal gøre det dertil, jeg kan. Det ærede Medlem anførte endvidere — det vil jeg ogsaa berøre, forinden jeg kommer til selve Dommen — nogle Oplysninger om Sergent Jacobsens Forhold for et Par Aar siden; et Blad, Social-Demokraten, har fremdraget dette — jeg har ikke været kendt med det, før jeg saa det i Bladet i Forgaars. Hvorledes den her omtalte Sag egentlig er foregaaet, ved jeg ikke, thi det har ikke foreligget for mig, og de Oplysninger, jeg har kunnet indhente i den korte Tid, der har været levnet mig, ere selvfølgelig ikke fuldstændige. Det er en Optegnelse dels om Pigens og dels om Sergentens Forklaring; de stemme ikke sammen, hvad der jo ikke er saa mærkeligt — det er jo sjældent, at Parterne stemme sammen i saa vigtige og kriminelle Tilfælde —, men ingen af dem stemmer heller med den Fremstilling, der har været givet i „Social-Demokraten“. Men i alt Fald foreligger der mere end nok for mig til at tage Sagen op til Undersøgelse, og der er allerede gjort Skridt i den Retning. I dette Øjeblik sidder der en Mand og skriver paa en Førestilling til Kongen om at paabyde et Overkrigsforhør. Der vil blive foretaget en virkelig Undersøgelse af denne Sag, og de skyldige ville blive tiltalte, derom er der ikke nogen Tvivl.

Jeg gaar nu over til at fremstille selve Sagen, som den foreligger gennem Forhør og Dom. Den er foregaaet, som jeg nu kortelig skal berette. Ved Husarregimentet var der indkaldt Mandskab i Aar, ligesom andetsteds. Det indkaldte Mandskab var indkvarteret i Fægtesal A, der stod Seng paa begge Sider i Salen, og i Midten stod der nogle Borde paa langs. Den 15. September, altsaa ikke nogen Søndag, men en Fredag fandt dette beklagelige Optrin Sted. Jeg kalder det et beklageligt Optrin, fordi det saa sørgeligt viser navnlig Spiritusens store Magt over